

การพัฒนา SMEs ของเวียดนาม

นับตั้งแต่ปี 2529 ซึ่งเป็นปีแรกที่เวียดนามเริ่มดำเนินการปฏิรูปเศรษฐกิจอย่างจริงจังภายใต้นโยบาย Doi Moi ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่ของระบบเศรษฐกิจเวียดนาม จากเดิมที่เป็นระบบวางแผนจากส่วนกลาง มาเป็นระบบตลาดเสรีมากขึ้นภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล และมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น พร้อมทั้งส่งเสริมการค้าการลงทุนจากต่างประเทศ ตลอดจนกระตุ้นให้ภาคเอกชนเวียดนามเข้ามามีบทบาทในการดำเนินธุรกิจ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ตลอดจนการผลิตเพื่อส่งออก ส่งผลให้ธุรกิจเอกชนของเวียดนาม มีจำนวนเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด ทั้งนี้ ธุรกิจเอกชนในเวียดนามเกือบทั้งหมด (ร้อยละ 99) ล้วนเป็น **วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs)**

วิสาหกิจของเวียดนาม จำแนกตามขนาดธุรกิจ*

รายการ	SMEs				LSEs	รวม
	ขนาดย่อม	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	รวม		
จำนวนวิสาหกิจ (หน่วย : พันแห่ง)	2,660.4	46.7	10.9	2,718.0	2.5	2,720.5
สัดส่วนต่อจำนวนวิสาหกิจทั้งหมด (%)	97.8	1.7	0.4	99.9	0.1	100.0
จำนวนลูกจ้าง (หน่วย : พันคน)	4,375.0	887.0	1,221.0	6,483.0	1,909.0	8,392.0
สัดส่วนต่อจำนวนลูกจ้างของวิสาหกิจทั้งหมด (%)	52.1	10.6	14.5	77.3	22.7	100.0
จำนวนลูกจ้างเฉลี่ยต่อกิจการ (หน่วย : คน)	1.6	19.0	112.0	2.4	763.4	3.1

หมายเหตุ : LSEs = Large Scale Enterprises หมายถึง ธุรกิจที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 300 คน ขึ้นไป และ/หรือมีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 1 หมื่นล้านดอง (หรือประมาณ 650,000 ดอลลาร์สหรัฐ)

วิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีลูกจ้างน้อยกว่า 10 คน และมีทุนจดทะเบียนไม่ถึง 1 หมื่นล้านดอง

วิสาหกิจขนาดเล็ก หมายถึง ธุรกิจที่มีลูกจ้าง 10-49 คน และมีทุนจดทะเบียนไม่ถึง 1 หมื่นล้านดอง

วิสาหกิจขนาดกลาง หมายถึง ธุรกิจที่มีลูกจ้าง 50-299 คน และมีทุนจดทะเบียนไม่ถึง 1 หมื่นล้านดอง

* = ข้อมูล ณ ปี 2545

ที่มา : GSO Establishments Census, 2002

นิยามของ SMEs ของเวียดนาม

ภายใต้มาตรา 3 ของ Decree 90/2001/ND-CP ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2544 กำหนดนิยามของ SMEs ในเวียดนาม หมายถึง วิสาหกิจและหน่วยผลิตที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายธุรกิจที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน โดยมีทุนจดทะเบียนไม่ถึง 1 หมื่นล้านดอง (ประมาณ 650,000 ดอลลาร์สหรัฐ) และ/หรือมีลูกจ้างประจำไม่ถึง

300 คน อย่างไรก็ตาม สำหรับนิยามของ SMEs ในแผนพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปี 2549-2553 ของเวียดนาม กำหนดนิยามในความหมายที่กว้างขึ้น โดยครอบคลุมถึงกิจการที่ถูกกฎหมายทุกชนิดแม้ไม่ได้จดทะเบียนภายใต้กฎหมายธุรกิจก็ตาม

บทบาทของ SMEs ต่อเศรษฐกิจเวียดนาม

- เป็นแหล่งสะสมทุนและกระจายความเจริญสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ

นับตั้งแต่รัฐบาลเวียดนามประกาศใช้กฎหมายธุรกิจเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2543 มูลค่าเงินลงทุนใหม่ ของเวียดนาม (คำนวณจากทุนจดทะเบียน) ในช่วงปี 2543-2547 เพิ่มขึ้นเป็น 213,039 ล้านล้านด่ง (หรือประมาณ 13.9 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ) เทียบกับ 25,742 ล้านล้านด่ง (หรือประมาณ 1.7 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ) ในช่วง ปี 2534-2542 โดยภาคเอกชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการ SMEs มีส่วนสำคัญในการผลักดันให้ มูลค่าเงินลงทุนดังกล่าวพุ่งสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด นอกจากประโยชน์ในการกระตุ้นเศรษฐกิจเวียดนามให้ขยายตัวแล้ว การลงทุนของภาคเอกชนโดยเฉพาะ SMEs ยังมีข้อดีเมื่อเปรียบเทียบกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) ในแง่ที่ก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ ขณะที่ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มักกระจุกตัวอยู่ตามจังหวัดใหญ่ ๆ และเมืองสำคัญทางเศรษฐกิจ

วิสาหกิจของเวียดนาม จำแนกรายพื้นที่*

จำนวน : ราย

รายการ	Red River Delta	North East	North West	North Central Coast	South Central Coast	Central Highlands	South East	Mekong River Delta	Un-known	รวม
วิสาหกิจทั้งหมดของเวียดนาม	777,451	242,140	40,036	342,233	226,626	111,304	478,754	501,389	546	2,720,479
(%ของพื้นที่ทั้งหมด)	28.6	8.9	1.5	12.6	8.3	4.1	17.6	18.4	0.02	100.0
• วิสาหกิจขนาดใหญ่	626	194	19	93	205	114	954	141	125	2,471
• SMEs	776,825	241,946	40,017	342,140	226,421	111,190	477,800	501,248	421	2,718,008
- ขนาดย่อม (ลูกจ้างไม่เกิน 5 คน)	746,318	233,806	38,690	333,271	218,087	108,083	447,898	485,063	22	2,611,238
- ขนาดย่อม (ลูกจ้าง 6-9 คน)	13,386	3,176	390	3,457	3,823	1,262	14,692	8,983	32	49,201
- ขนาดเล็ก	14,065	3,972	751	4,458	3,567	1,492	11,779	6,432	164	46,680
- ขนาดกลาง	3,056	992	186	954	944	353	3,431	770	203	10,889

หมายเหตุ : * = ข้อมูล ณ ปี 2545

ที่มา : GSO Establishments Census, 2002

- **เพิ่มรายได้ประชาชาติและเป็นแหล่งรายได้ของรัฐบาล**

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา SMEs ในเวียดนามได้รับการพัฒนาทั้งในเชิงคุณภาพและปริมาณ ส่งผลให้ SMEs เหล่านี้ มีบทบาทสำคัญในการสร้างผลผลิตให้กับประเทศ รวมทั้งเป็นแหล่งรายได้ของรัฐบาลทั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ ในปี 2545 สัดส่วนรายได้ของรัฐบาลเวียดนามที่มาจาก SMEs เพิ่มขึ้นเป็นกว่าร้อยละ 7.4 จากร้อยละ 6.4 ในปี 2544 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลเวียดนามสามารถเก็บภาษีจากกิจการที่ไม่ใช่ของภาครัฐได้ถึงร้อยละ 103.6 ของเป้าหมายที่ตั้งไว้ในปี 2545 และในปี 2547 คาดว่ารายได้จากภาษีและค่าธรรมเนียมที่มาจากภาคเอกชน (ซึ่งส่วนใหญ่เป็นธุรกิจ SMEs) จะสูงถึง 13.1 ล้านล้านดอง (ราว 855 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) หรือประมาณร้อยละ 7.8 ของงบประมาณภาครัฐ

- **สร้างการจ้างงานและรายได้ให้กับประชากรในประเทศ**

ในแต่ละปีมีประชากรเวียดนามที่พร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงานราว 1.4-1.5 ล้านคน และมีแรงงานจำนวนมากที่ต้องการโยกย้ายออกจากภาคเกษตรกรรม ดังนั้น การสร้างการจ้างงานให้กับแรงงานเหล่านี้จึงไม่เพียงช่วยบรรเทาความรุนแรงของปัญหาสังคม แต่ยังมีส่วนช่วยเกื้อหนุนในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในประเทศอีกด้วย จากสถิติที่ผ่านมาพบว่า SMEs เป็นแหล่งสร้างการจ้างงานราวร้อยละ 50 ของแรงงานทั้งหมดในชนบท และสร้างการจ้างงานให้กับชาวเวียดนามร้อยละ 25-26 ของแรงงานทั่วประเทศ

- **อนุรักษ์และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น**

โดยทั่วไป SMEs ในระดับรากหญ้ามักเป็นแหล่งสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ซึ่งเป็นงานฝีมือ และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมถึงงานศิลปะที่คงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ซึ่งมักไม่ได้รับความสนใจจากผู้ประกอบการรายใหญ่ ดังนั้น SMEs จึงมีส่วนสำคัญในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม รวมถึงพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ

จุดอ่อนของ SMEs ในเวียดนาม

- **SMEs ส่วนใหญ่ไม่ค่อยคำนึงถึงผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์** ซึ่งมีผลโดยตรงต่อผู้ประกอบการทั้งรายใหญ่ไปและรายย่อย
- **SMEs ส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก** ทำให้มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรต่าง ๆ อาทิ เงินทุน แรงงาน และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ SMEs ไม่สามารถแข่งขันได้ โดยเฉพาะในสภาวะปัจจุบันที่ตลาดมีความเป็นเสรีมากขึ้น
- **ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลปัจจัยการผลิต** ทั้งในด้านแหล่งเงินทุน วัตถุดิบ แรงงาน และเทคโนโลยี รวมถึงนโยบายสนับสนุนต่าง ๆ ของภาครัฐ ทำให้ขาดโอกาสในการพัฒนาและขยายธุรกิจ
- **ผลผลิตของ SMEs มักมีคุณภาพต่ำและต้นทุนการผลิตสูง** เมื่อเทียบกับผลผลิตที่ได้จากวิสาหกิจขนาดใหญ่ และสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งมีความพร้อมกว่าในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะเครื่องมือ และเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย

- ธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่ขาดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งไม่มีการแบ่งอำนาจหน้าที่ของผู้บริหารและเจ้าของกิจการให้ชัดเจน
- การบริหารเงินของ SMEs บางแห่งไม่ชัดเจนและขาดความน่าเชื่อถือ นับเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ SMEs เหล่านี้ ไม่สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อมาดำเนินกิจการต่อไปได้

อุปสรรคของการพัฒนา SMEs ในเวียดนาม

ในช่วงที่ผ่านมา SMEs ในเวียดนามมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเป็นลำดับ อย่างไรก็ตาม ยังคงมีอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การพัฒนาไม่ก้าวหน้าไปเท่าที่ควร ได้แก่

- นิยามของ SMEs กว้างเกินไป

การที่รัฐบาลเวียดนามกำหนดให้วิสาหกิจในเวียดนามที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 1 หมื่นล้านดอง (ประมาณ 650,000 ดอลลาร์สหรัฐ) และ/หรือมีลูกจ้างประจำไม่เกิน 300 คน เป็นธุรกิจ SMEs มีข้อดี คือ ง่ายต่อการจำแนกกิจการที่เป็น SMEs และกิจการที่ใช้ SMEs ออกจากกัน แต่มีข้อเสีย คือ มีขอบเขตครอบคลุมที่กว้างเกินไป ทำให้การวางนโยบายเพื่อพัฒนา SMEs ทั้งหมดทำได้ยาก เนื่องจากภายใต้นิยามของความเป็น SMEs ด้วยกันนั้น วิสาหกิจดังกล่าวยังมีความแตกต่างกันในแง่ของขนาด ประเภทของกิจการ ความชำนาญเฉพาะด้าน ตลอดจนความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ฯลฯ นโยบายที่มีอยู่ในปัจจุบันจึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการของ SMEs แต่ละประเภทได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- นโยบายพัฒนา SMEs ในเวียดนามไม่ชัดเจน

การที่รัฐบาลเวียดนามเร่งปรับปรุงกฎระเบียบ และเสริมสร้างบรรยากาศการค้าการลงทุนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบต่าง ๆ บ่อยครั้ง นอกจากนี้ กฎหมายบางฉบับขาดความชัดเจนในการบังคับใช้ โดยเฉพาะในส่วนของข้อกำหนดแนวทาง/นโยบายพัฒนา SMEs ทำให้เป็นภาระและข้อจำกัดของผู้ประกอบการ SMEs ในการทำความเข้าใจ และนำไปปฏิบัติ ส่งผลให้การพัฒนา SMEs ในช่วงที่ผ่านมาไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

- หน่วยงานที่เกี่ยวข้องขาดประสิทธิภาพในการพัฒนา SMEs

การพัฒนา SMEs นับเป็นเรื่องใหม่สำหรับหน่วยงานต่าง ๆ ของเวียดนาม ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ในประเด็นดังกล่าว ทำให้การวางนโยบาย และแผนงานต่าง ๆ มีความล่าช้าไม่ทันต่อสถานการณ์ และขาดความต่อเนื่อง นอกจากนี้ แผนงานที่ออกโดยส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นมักไม่สอดคล้องกัน ทำให้ผลลัพธ์ที่ได้มักไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้

แผนพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระยะ 5 ปี (The SMEs Development Plan 2006-2010)

แม้ว่ารัฐบาลเวียดนามได้ดำเนินมาตรการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินธุรกิจมาโดยตลอด แต่มาตรการที่นำมาใช้ค่อนข้างกระจัดกระจาย ทำให้เกิดความซ้ำซ้อน และไม่สอดคล้องกันในทางปฏิบัติ ดังนั้น รัฐบาลเวียดนามจึงจัดทำแผนพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระยะ 5 ปี (The SMEs Development Plan

2006-2010) ขึ้น เพื่อกำหนดกรอบการพัฒนา SMEs ให้มีความชัดเจน และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้ แผนพัฒนาฉบับดังกล่าวไม่เพียงช่วยพัฒนา SMEs ให้มีความเข้มแข็ง และแข่งขันได้ในระดับสากลเท่านั้น แต่ยังเป็นการพัฒนาภาคธุรกิจโดยรวมของเวียดนามอีกด้วย เนื่องจาก SMEs มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 99 ของธุรกิจทั้งหมดในเวียดนาม

➤ เป้าหมายของแผนพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระยะ 5 ปี

เป้าหมายหลักของแผนพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระยะ 5 ปี ของเวียดนาม คือ การลดข้อจำกัดและจัดอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจที่ SMEs เผชิญอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนสร้างบรรยากาศให้เอื้อต่อการเติบโตของ SMEs รวมทั้งเพิ่มการทำงานของ SMEs อีก 2.7 ล้านคนภายในปี 2553 ซึ่งเป็นระยะเวลาสิ้นสุดของแผน นอกจากนี้ ยังมีเป้าหมายอื่น ๆ ได้แก่

- เพิ่มจำนวน SMEs ให้ได้ 320,000 แห่ง ในช่วงปี 2549-2553
- เพิ่มจำนวน SMEs ใน 5 จังหวัดที่ยากจนที่สุดของเวียดนามอีกร้อยละ 15 ภายในปี 2553
- พัฒนาที่ดินจำนวน 230,000 เฮกตาร์ ให้พร้อมรองรับอุตสาหกรรม และการดำเนินธุรกิจ ภายในปี 2553
- เพิ่มสัดส่วนสินเชื่อสำหรับ SMEs เป็นร้อยละ 40-50 ของการปล่อยสินเชื่อทั้งหมดของสถาบันการเงินภาครัฐภายในปี 2553
- เพิ่มสัดส่วนจำนวนผู้ส่งออกที่เป็นผู้ประกอบการ SMEs เป็นร้อยละ 3-6 ของจำนวนผู้ประกอบการทั่วประเทศ

➤ มาตรการสำคัญในการดำเนินงาน

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแผนฯ รัฐบาลเวียดนามจึงกำหนดมาตรการที่สำคัญ ดังนี้

1. ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจของ SMEs ตั้งแต่การจดทะเบียนธุรกิจไปจนถึงเริ่มดำเนินธุรกิจ ด้วยการลดขั้นตอนการดำเนินงานและลดเอกสารที่ซ้ำซ้อนลง ปรับปรุงระบบการจดทะเบียนธุรกิจให้มีความมีประสิทธิภาพและรวดเร็วยิ่งขึ้น ด้วยการนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ ตลอดจนปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการค้าการลงทุน รวมถึงการถ่ายโอนเทคโนโลยี ให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs เป็นต้น

2. ส่งเสริมให้ SMEs ใช้ประโยชน์จากที่ดินได้อย่างเต็มที่ โดยการจัดทำและเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับแผนที่ดินและการใช้ประโยชน์จากที่ดินในเวียดนาม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการ SMEs สามารถใช้ประโยชน์จากที่ดินได้อย่างเต็มที่ กระจายอำนาจการตัดสินใจและอนุมัติโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมสำหรับ SMEs จากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น รวมทั้งสนับสนุนให้ SMEs ในเขตเมืองที่สร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมย้ายกิจการไปตั้งในเขตอุตสาหกรรม เป็นต้น

3. สนับสนุนให้ SMEs เข้าถึงแหล่งเงินทุน กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ของรัฐปรับปรุงกระบวนการให้สินเชื่อและบริการแก่ธุรกิจภาคเอกชน โดยเฉพาะ SMEs รวมทั้งจัดตั้งกองทุนเพื่อค้ำประกัน SMEs ซึ่งจะช่วยให้ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้น

4. เพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับ SMEs ด้วยการอำนวยความสะดวกและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการ SMEs สามารถดำเนินธุรกิจได้เช่นเดียวกับผู้ประกอบการขนาดใหญ่ รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับ SMEs อาทิ การจัดทำแผนเพื่อให้ SMEs ได้รับประโยชน์สูงสุดจากการที่เวียดนามจะเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) เป็นต้น

5. พัฒนาฝีมือแรงงาน โดยการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน และการฝึกอบรมทั้งในระดับ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย และอาชีวศึกษา เพื่อผลิตแรงงานที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งพัฒนาหลักสูตรร่วมกันระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ให้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงกับการปฏิบัติงาน

6. สนับสนุนให้มีผู้ประกอบการรายใหม่เพิ่มขึ้น โดยการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับ SMEs เพื่อให้สังคมตระหนักถึงบทบาทและความสำคัญของ SMEs

7. ดำเนินการบริหารงานให้สอดคล้องภายใต้แผนพัฒนา SMEs ระยะ 5 ปี รวมทั้งปรับปรุงนิยามของ SMEs ภายใต้ Decree 90/2001/ND-CP และกระบวนการจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ SMEs ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การที่ธุรกิจเกือบทั้งหมดของเวียดนามเป็น SMEs การพัฒนา SMEs จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของเวียดนาม ซึ่งนอกจากช่วยผลักดันเศรษฐกิจให้ขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้งแล้ว SMEs ยังมีบทบาทในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน อาทิ ช่วยแก้ไขปัญหาความยากจน และสร้างการจ้างงานให้กับประชากรในประเทศ รวมทั้งมีส่วนช่วยเหลือหนุนธุรกิจขนาดใหญ่ในแง่ของการเป็นตัวแทนกระจายสินค้า แหล่งวัตถุดิบ และผู้รับจ้างผลิต เป็นต้น จึงไม่น่าแปลกใจที่รัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญกับการพัฒนา SMEs มาโดยตลอด อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่ผ่านมามีการพัฒนา SMEs ในเวียดนามยังมีทิศทางไม่แน่นอน ดังนั้น แผนพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระยะ 5 ปี จึงเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญที่จะช่วยทำให้เกิดการพัฒนาธุรกิจ SMEs ต่อไปได้อย่างมั่นคงและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนเสริมสร้างรากฐานให้ธุรกิจเวียดนามเติบโตอย่างแข็งแกร่ง รวมทั้งสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี อันจะช่วยดึงดูดให้การค้าและการลงทุนจากต่างประเทศ หลั่งไหลเข้ามาในเวียดนามเพิ่มขึ้นได้อีกทางหนึ่ง

ส่วนวิเคราะห์เศรษฐกิจ ฝ่ายวิชาการ

มิถุนายน 2549